

Bluetooth

Kopog az eső a Lancia tetején, kalimpálnak az ablaktörlőlapátok. A 6-os út halálszakaszán haladunk a megengedett sebesség másfélszeresével. A bátyám vezet. Mutatóujjai a kormánykerékre akasztva, mint egy-egy fogas. Aki e kéztartás alapján ítélkezik, azt hiheti, vagány fickó, pedig dehogy, jól ismerem én ezt a lazaságot: fogcsikorgatva imádkozik magában, nehogy kikanyarodjon egy utánfutós traktor.

Pécsre utazom a bátyámmal és három barátjával. Ők szórakozni mennek, és remélhetően én is, de nekem előtte egy másik fontos küldetésem van, amit még itt, az autóban kell teljesítenem; ha nem sikerül, akkor számomra nem lesz mulatság. Mire Pécsre érünk, be kell illeszkednem a társaságba. El kell elfogadtatnom magam. Legalább tíz éve dörömbölök ezeknek a szánalmas pojácáknak az ajtaján, de nem kellek nekik. Először diszkréten próbálkoztam, kedvesen, később csellel, alattomosan. Aztán erőszakosan. Mellesleg most is leráztak, csak mivel az egyik srác, aki jött volna, megbetegedett, rólam meg véletlenül kiderült, hogy születésnapom van (a huszonharmadik), a bátyám, talán mert életében először őszintén megsajnálta, elhívott: „Gyere, leszárom.” A bá-

tyám szerint se fizikailag, se kémiaiilag nem passzok a társaságba, ők és én molekuláris szinten taszítjuk egymást. „Bocs, de töltelékemberre nincs szükségünk!” Pedig erre vágyom: a mai naptól a társaság töltelékemberre akarok lenni! Egy pipát kérek a nevem mellé a jelenléti íven. A barátkozást nem igénylem, sőt! Mit kezdenék ezekkel a sivár, lelki beteg, sznob majmokkal? Ott akarok lenni azokon az estéken, amikor csapatostul körülveszik őket a helyes, mosolygós nők – ennyi a vágyam. Valamiért tapadnak rájuk, ráadásul nem a selejt, hanem csupa „A” és „B” kategóriás nő. A jelenség ép észszel fel nem fogható. Sokszor voltam szemtanúja a sikereiknek. Döbbenetes látvány. Félhomályos, füstös bárókban, strandokon, koncerteken alakzatba rendeződve ostromolják őket a nők, fiatalabbak és idősebbek, a leggyakoribb a négy-öt barátnőből álló osztag. Gyakran ott voltam én is a közelben, de csak mint irigy szemlélő, messziről néztem az önfeledt kacagást, az első simogatókat. Ha a bátyám meglátott, épp csak biccentett, mint aki valahonnan régről ismeri a másikat, de hogy honnan, azt már nem tudja.

A bátyám barátai közül egy Ádám nevű magas srác a legértelmesebb, látszólag az egyedüli, akinek egyáltalán vannak karakterjegyei: markáns arc, sokatmondó félmosoly, intelligens visszafogottság. Talán vele még beszélgetni is lehet. Barna haját mintha vonalzóval választotta volna el középen. Emlékeim szerint Ádám a kulcsfigura: ő az, akit kapásból cirógatni kezdenek az ismeretlen lányok, mint valami New York-i sztárrappert a nyitott tetejű Lincolnban. Ádám a jobbomon ül a hát-

só ülésen, satuba fogva engem a balomon ülő, hatalmas testű Péterrel.

Ötven kilométert sem tettünk meg, de már átlátom a viszonyokat. Hogy ki mit képvisel a csapatban. A töltelékemberi címért a bátyámmal kell megvívnom a nagy csatát, ez már biztos, jelenleg ugyanis ő az. (Egy ötfős társaság nem bír el két töltelékembert.) Mindent, amit hall, megismétel, aztán felröhög, és a röhögést hosszan kitartja, közben mintha több hangszál is bekapcsolódna a torkában, showműsorbeli konzervnevetést produkál, egymaga, ilyet más nem tud a családukban. De a világon se. Amikor épp nem a röhögéstől vonyít, akkor szóviccekkel kísérletezik, amelyekről a tévéarchívumból előkotort kabaréműsorok jutnak eszembe. A többiek szintén nevetnek; Ádám az egyedüli, aki csak udvariasan mosolyog. Lehet, hogy nekem is be kéne nyögnöm egy-két szóviccet? Természetesen jobbakat, okosabbakat, mint a bátyám. Egy intelligens csavarral megspékelt szóvicc, igen, az jó belépő volna, arra biztosan felfigyelnek.

Elemezni kezdem a beszélgetés menetét, ívét, és magamban oda passzoló szóvicceket rögtönözök; a bátyáménál mindegyik klasszisokkal jobb, ami persze önmagában még kevés. A tizediket eleresztem, hangosan – ekkor épp arról van szó, hogy az esti bulin ki milyen bort fog fogyasztani...

– Ha vörösbort iszom, bekapcsol a számban a *bluetooth* – mondom, de ezzel egy időben Péter, aki már percek óta ficáncol az ülésen, beveri a könyökét, és felüvölt: „Ááááááá, ideget talált!”

Nem nevetnek, csak mosolyognak. De min? A *bluetoothon*, vagy azon, hogy „ideget talált”? Mivel a saját viccemre koncentráltam, és a külvilágot kikapcsoltam, nem tudom visszaidézni, ki volt a hangosabb, Péter vagy én. Senki sem kérdezett vissza, mit mondtam, amiből arra következtettek, hogy a viccemet meghallották, csak nem tetszett nekik. Vagy nem értették. A vörösbortól kék lesz a fog, azaz *bluetooth*. Igen, kicsit bonyolultra sikerült. Azt hiszem, ezt elpuskáztam.

Jó fél óra múlva a bátyám mellett ülő, apóka külsejű (valójában harminc körüli) srác gyerekkori pécsi útjairól kezd mesélni, tudálékoskodva, a szavakat ízlelgetve, selypegve. Múzeumlátogatások, műemlékek megtekintése, tanulságos séták. Megvolt a nevetés, gondolja, most jöjjön a kultúra, aminek ő a felelőse.

– Őszintén szólva: én szeretem ismerni a várost, ahova utazom – mondja hátborzongató komolysággal. (Alapszabály: soha ne higgy olyan embernek, aki úgy kezdi a mondatot, hogy „őszintén szólva”.) – Például Pécs. Ti mit tudtok Pécsről, azon kívül, hogy van benne egy szál dzsámi?

– Én azt, hogy két szál dzsámi van benne – vágom rá, nem mérlegelve a lehetséges következményeket.

Szóviccel nem sikerült elbűvölöm őket, talán majd most, tudással.

Senki sincs tisztában velem, még a bátyám se, hogy Ferdinánd király magyarországi uralkodásáról írom a szakdolgozatomat, így a török jelenléttel, az uralkodó pécsi kötődéseivel kapcsolatban véletlenül pont tudok mit mondani. Beletrafált az apóka. (Olyan ez, mintha én egy

kémikust kezdenék el provokálni a végtelen hidrogénspirálokról szerzett tudásommal.) Mondom a magamét, mindent, ami az eszembe jut. Beszélek Ferdinánd Szapolyai János feletti győzelméről, érdekességként hozzáfűzve, hogy a Pécs támogatottságát élvező Ferdinánd a hűség jutalmául felmentette a város lakóit az adózás alól, ekképp adva lehetőséget a szétvert településnek az újjáépítésre. Folytatom. Belelendülök. Mondom. Mondom. Nem nézek senkire, és érzem, hogy ők se rám. A bátyám bekapcsolja a rádiót, és felhangosítja a diszkózenét.

Szekszárd környékén Ádám előveszi a mobiltelefonját, és fényképeket mutogat. Természetesen nem nekem, de mivel én ülök közepen, rálátok a kijelzőjére. Egy jó kommentárral, egy frappáns megjegyzéssel talán még javíthatok az esélyeimben. A viccről már lemondtam, az okoskodást nem szeretik, marad az egyetemes behódolási módszer: a bók. A tizedik fotónál tart, amikor egy nagyobbacska nyálcsomót lenyelve, egy nagy levegővételt követően megszólalok.

– Nagyon kedves kép – mondom. A fotón Ádám egy farmert és pólót viselő, rövid hajú, szép arcú ázsiai lányt ölelget. – Tök helyes a csaj. Kínai?

– Vietnami.

– Kicsit fiús, de gyönyörű. Én is bírom ezt a típust. A barátnőd?

– Szerintem egyáltalán nem fiús – mondja. – Viszont fiú. Vele élek.

A bátyám a gázpedálba tapos. Száguldunk. A fejemben kattogó másodpercjelző viszont érezhetően lassul. Ha minden így marad, nagyjából a Pécs tábla előtt fog megállni az idő.

A szállodánktól két utcányira leparkolunk.

Kiszállunk.

A csomagtartóból előzékenyen – és talán túl gyorsan – kiemelem Ádám esernyőjét. Az ernyő hegyével véletlenül Péter pofazacskójába szúrok, öt centivel a szeme alá. Rémületemben elfelejtek bocsánatot kérni.

Az oldaltáskámból előveszem és kihajtogatom az esőkabátomat, az átlátszó műanyag ponchót, aminek látván a bátyám újra felvonyít a röhögéstől, hangjába most rőfögés foszlányai is vegyülnek. A többiek is nevetnek. Eszembe jut egy bizonyos nyári nap a nagynénénknél, amikor leestem a kőkerítés tetejéről, arccal a sárba, akkor hányásig röhögte magát a bátyám.

A szállodában nem veszem át a kulcsomat. Inkább észrevétlenül kiosonok, leintek egy taxit. Veszek egy üveg vörösborot, amit a Budapest felé tartó Intercityn elkortyolok.

Bluetooth, mondom a mosdóban, a tükörképemre vigyorogva, körülbelül Budapest–Kelenföldnél. Feltör belőlem egy furcsa hang, a szemem könnyes lesz. Nem tudom eldönteni, sírok-e vagy nevetek.